

Ο ΒΛΑΚΑΣ

MΕΣΑ στο μικρό σαλονάκι, τὸ μισοφωτισμένο ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀντιφειγγίσματα τῆς ἡμέρας, ὁ Κώστας, ξαπλωμένος στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα στὶς μασχάλες τοῦ γελεκιοῦ του καὶ τὰ μάτια ψηλά, ἀγωνίζεται νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι, ποῦ τὸν ἔφερεν ἡ τελευταία τολμηρὴ ἐρώτησις τῆς Λέλας. Ἐκείνη ἀπέναντί του στὴν πολυθρόνα, βεβαία γιὰ τὴ νίκη τῆς, ἔχει καρφώσει τὸ μάγο βλέμμα τῆς ἐπάνω του καὶ περιμένει χαμογελῶντας.

— Γιατί δὲν ἀπαντᾷς ;

Ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι του, ἀντίκρουσε τὴν προκλητικὴ ματιὰ ποῦ τοῦ ἔστειλε τώρα μὲ μεγαλήτερη ἐπιμονή, ἐφοβήθηκε καὶ κύτταξε πάλι ψηλά. Ἀποκρίθηκε μὲ κάποια δειλία :

— Ὅχι! . . . Ποτὲ δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα !

— Τί μᾶς λέτε, ἀλήθεια ; ἔκανε ἰκείνη μὲ πείσμα. Τί νόστιμοι — ἐξηκολούθησε — ποῦ εἶσθε σεῖς οἱ ἄνδρες ὅταν θέλετε νὰ κάνετε τὸν ἠθικολόγο !

Ἐγύρισε καὶ τὴν εἶδε ξανά.

— Καὶ τί ὑποκριταὶ . . . ὅταν δὲν εἶσθε βλάκες ! ἐπρόσθεσε σὲ λίγο μὲ περιφρόνησιν.

Δὲν ἀπήντησε. Ἡ στάσις, ποῦ μέρες τώρα ἐκρατοῦσεν ἀπέναντί του ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου του, τὸν ἐτρόμαξε. Ἐννοιωθε καλὰ τί ἐσήμαιναν τὰ διαφορούμενα λόγια τῆς στὴν ἀρχή, τὰ ὅλον ἐκαθαρώτερα ὅσο προχωροῦσεν ὁ καιρὸς, ἡ στάσις τῆς, τὰ φερσίματά τῆς, ἡ λιγωμένες ματιές τῆς, τὸ κάθε τι ποῦ βάζει σὲ ἐνέργειαν ἡ γυναῖκα, ὅταν προσπα-

θει νά μπλέξῃ τὸν ἄντρα, καὶ χωρὶς νά ἔχῃ τὸ θάρρος νά τὴν ἀποφύγῃ μὴ ξαναπατῶντας στὸ σπίτι της, ἐπροσπαθοῦσε νά γλυτώσῃ μὲ θεωρίες. Ἐκείνη τόσῳ καὶ πεισματῶνε περισσότερο, ὅσῳ τὸν ἄκουγε νά τῆς μιλήῃ γιὰ πράγματα, ποῦ ἦταν βεβαία πῶς δὲν τὰ ἐπίστευεν οὔτε ὁ ἴδιος. Ἀνίκητη σὲ λόγια, ὅπως εἶνε κάθε γυναίκα ὅταν θέλῃ νά κατορθώσῃ τὸ κάτι ποῦ λοχαταρᾶ, ἐκουρέλιαζε τοὺς συλλογισμούς του κ' ἐξετίναζε τίς θεωρίες του μὲ τὴν εὐκολία ποῦ τὸ μικρὸ παιδί γκρεμίζει τοὺς χάρτινους πύργους του.

Δὲν εἴμποροῦσε νά τὰ βγάλῃ πέρα μαζί της ὁ Κώστας μ' ἐπιχειρήματα, κ' ἐπροτίμησε νά μὴν ἀπαντήσῃ στὸν τελευταῖον ὑπαινιγμὸ της. Καλύτερα νά τὸν ἔπαιρνε γιὰ κουτό.

Ἡ Λέλα τὸν ἔβλεπε μὲ μισὸ μάτι. Ἐπερίμενε νά ἰδῇ τί ἐντύπωσιν θὰ τοῦ ἔκανεν ὁ ξάστερος πόντιος ποῦ τοῦ ἔρριξε καὶ σὰν εἶδε πῶς καρφὶ δὲν τοῦ κἀηκε, ἔστρεψε τὸ κεφάλι της ἀπ' ἄλλου. Ἡ ἐπιφυλακτικότης τοῦ Κώστα ἐπλήγωνε τὴ γυναικεία φιλοτιμία της. Εἶχε προχωρήσει περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι θὰ προχωροῦσε κάθε ἄλλη γυναίκα στὴ θέσι της. Τοῦ διηγήθηκε τὸ γάμο της — ἓνα γάμο συμφέροντος, — τοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶν' εὐτυχής, πῶς τὸ Νίκο τὸν σιχαίνεται, πῶς δὲν εἴμπορεῖ νά τὸν ὑποφέρῃ, πῶς τὴν κάνουν ν' ἀηδιάζῃ τὰ φιλιὰ του, πῶς ἡ καρδιά της κτυπᾷ γιὰ κάποιον ἄλλον, πῶς θὰ γινότανε στὴ στιγμή δική του φθάνει ἐκεῖνος νά τὸ ἤθελεν. Ἐξήντηλησεν ὅλη τὴ γυναικεία εὐγλωττία της γιὰ νά ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματα ποῦ ἔχει κι' αὐτὴ εἰς τὸν Ἔρωτα καὶ νά τοῦ ἀποδείξῃ — σὰν εἶδε τοὺς πρώτους του δισταγμούς, — πῶς εἶν' ἐλευθέρα κι' αὐτὴ νά γελάσῃ τὸν ἄντρα της, ποῦ ὅσω καλὸς καὶ περιποιητικὸς κι' ἂν εἶνε μαζί της, εἶνε ὅμως ἡλίθιος ἀφοῦ δὲν νοιώθει ἀπὸ τὸν τρόπον της πῶς δὲν χωνεύει τὰ ἀνάλατα χάδια του.

Ἄρχισε νά θυμώνῃ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της μὲ τὴν ἀφέλειάν της μὲ τὸ καπρίτσιο της ποῦ τὴν ἔκανε νά ἐκτεθῇ ὡς ἓνα γελοῖον ἐκεῖ, ποῦ τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ τὸ εἶχε γιὰ τίποτα νά κορορευθῇ εἰς βᾶρος της ὅταν βγῇ ἔξ' ἀπὸ τὴν πόρτα της στοὺς φίλους του, καὶ νά νομίσῃ πῶς κάτι ἔγινε κι' αὐτός. Καὶ συλλογίζεται πάλι πῶς μποροῦσε, ἀντὶ νά τῆς ἀπαντήσῃ ξερὰ - ξερὰ πρὸ ὀλίγου:

—“Οχι! . . . ποτέ δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα! νὰ πλησιάσῃ, νὰ χουφτώσῃ τὸ παχουλὸ τῆς χεράκι, νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ γίνουν κι' οἱ δύο τους εὐτυχεῖς.

Καὶ νοιώθει τὸν ἐγωϊσμό τῆς νὰ μεγαλώνῃ, μὰ καὶ τὸ καπρίτσιο τῆς νὰ μεγαλώνῃ κι' αὐτό. Πάει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς.

Παρηγοριέται ὅμως πάλιν, ὅσῳ τὸν νοιώθει ἐκεῖ κοντὰ τῆς, βουβὸ καὶ ταραγμένον νὰ κυττάζῃ ψηλά στὸ ταβάνι, στὴ σκέψι πῶς μπορεῖ μ' ὅλα του τὰ μουστάκια νὰ εἶνε ἀκόμη τὸ μαθητοῦδι ἐκεῖνο μὲ τὰ ναυτικά, ποῦ δῶ καὶ δεκατέσσερα χρόνια, τὴν ἐπερίμενε κάθε πρωτὶ στὴν πόρτα του ἀπ' ἔξω νὰ περάσῃ μὲ τὸ καλάθκι καὶ τὰ βιβλία στὸ χέρι, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ πίσω ὡς τὸ Ἀρσάκειον, χωρὶς νὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἐνῶ αὐτὴ σοφίζότανε κάθε τόσῳ καὶ μιὰ καινούργια πονηριά, νὰ τὸν ξεθαρρέψῃ.

Καὶ μὲ τὴν ιδέαν αὐτὴν ἠσυχάζει κομματί τὴν φιλοτιμία τῆς, ἐλπίζει ἀκόμη σὲ κάποιον θαῦμα, ἀλλὰ καὶ χαμογελᾷ ἀκόμη περιφρονητικώτερα.

“ὦ, ἄς μπορούσε νὰ τοῦ τίς βρέξῃ νὰ ξεθυμάνῃ! . . . .

Ὁ Κώστας ἐξοχολοθεῖ ν' ἀγωνίζεται. Μέσα στίς σκιὲς ποῦ πυκνότερες τῶρα γεμίζουν τὸ μικρὸ σαλονάκι, ἡ Λέλα ποῦ κάποτε ἐζωντάνεψε μέσα του τίς πρώτες ὀρμὲς τοῦ ἐφήβου μὲ τὸ καλοκαρμωμένον σωματάκι, τὰ πεταχτὰ στήθια, ἀκόμη πειὸ πεταχτὰ γιὰ τὴν τοτεινὴ ἡλικία τῆς — τὰ κοντὰ φουστανάκια, ποῦ ἄφιναν νὰ φαίνωνται δυὸ ὄλοστρόγγυλες — ἔλεγες κ' ἦτανε βγαλμένες ἀπὸ τὸν τόρνο — γάμπες, καὶ τὰ πλούσια καστανὰ μαλλιά τὰ ριγμένα πόλκα στὴν πλάτη, ξυπνὰ στὴν ψυχὴ του τὴν πρώτην ἔντασιν τῶν ἐνστίκτων του, ποῦ ἡ ἱκανοποίησις εἶχε μὲ τὸν καιρὸ ἡμερώσει κ' ἐξανθρωπίσει. Καὶ σὰν τότε, ἔτσι καὶ τῶρα τὰ νεῦρά του τὸν σπρώχνουν νὰ χυμῆξῃ ἐπάνω εἰς τὸν σάρκινον ἐκεῖνον θησαυρόν, τὸν λαμπικαρισμένον ἀπὸ τὰ χρόνια, τὸν σχηματισμένον πειὰ σὲ τέλειον γυναικεῖον σῶμα μὲ τίς ὠραῖες καμπύλες ποῦ δὲν κατορθώνει νὰ τίς κρύψῃ ἢ λεπτὴ μουσελίνα ποῦ τὸ σκεπάζει, νὰ τὸ ἀρπάξῃ, νὰ τὸ καθίσῃ στὰ γόνατά του, νὰ τὸ φιλήσῃ, νὰ τὸ χαϊδέψῃ, νὰ τοῦ ρουφήξῃ ὅλη τὴν ἡδονὴν ποῦ κρύβει αὐτό, τὸ αἰώνιον Θῆλυ.

Μὰ σὰν τότε, ἔτσι καὶ τώρα διστάζει. Ἄν τὸν ἐμπόδιζε τότε ἡ παιδιακίση δειλία του, τοῦ παραλύει ὅμως κάθε ἐνέργεια τώρα ἡ σκέψις τοῦ Νίκου, ποῦ τοῦ θυμίζει μιὰ ζωὴ ἀξέχαστη γιὰ τὴ χαρὰ, τὰ παιγνίδια καὶ τὴν ἀφροντισιά της, ἀκόμη πειδ συμπαθητικὴ διὰ τὰ μικροβάσανα καὶ τὶς μικρολύπες της. Κι' ἀθέλητα ξαναγυρίζει στὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ μαθητικὰ ποῦ πλέξανε μὲ τὸ ἀργὸ καὶ κανονικὸ βῆμα τους τὰ χρυσᾶ νήματα τῆς ἀγάπης, ποῦ τὸν συνέδεσαν ἀπὸ τότε γιὰ πάντα μὲ τὸν ἄντρα τῆς Λέλας. Μονομιᾶς ἢ λάγνες εἰκόνες ποῦ τὸν ἐτάραξαν σβύνουνε. Ἄλλες γαλανὲς καὶ ἡμερωμένες τοῦ δίνουν τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ κατὰ τὴν πόρτα.

Ἐκείνη τὸν ἀντελήφθη.

— Φεύγεις; τὸν ἠρώτησε προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὸν θυμὸ της.

— Ναί... καληνύκτα.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὴν ξανάκλεισε πίσω του χωρὶς νὰ τὴν πλησιάσῃ σὰν ἄλλοτε νὰ τῆς σφίξῃ τὸ χέρι.

Ἐμεινε λίγες στιγμὲς ἀκόμη ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα. Ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ κατεβαίνει τὶς σκάλες, ἐσηκώθηκε κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Τὸ ἄνοιξε μὲ προσοχὴ κ' ἐπρόβαλε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της στὸν καθαρὸν ἀέρα. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Κώστας ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα. Τὸν εἶδε νὰ σηκώσῃ τὸ γιακᾶ τοῦ πανωφοριοῦ του, νὰ χιώσῃ τὰ χέρια του στὶς τσέπες καὶ μὲ βῆμα γρήγορο ν' ἀπομακρυνθῇ, χωρὶς τὰ στρέψῃ κἄν τὸ κεφάλι. Ἦταν ἡ τελευταία ἐλπίς της, ποῦ χανότανε μαζί μὲ τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Ἐμπῆκε μέσα, ἔκλεισε μὲ θυμὸ τὸ τζάμι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ τὸ κλείσῃ κατὰμουτρα, καὶ κτυπῶντας μὲ πείσμα τὸ μικρὸ ποδαράκι της εἰς τὸ πάτωμα ἐψιθύρισε:

— Ὁ βλάκας!...

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπίγραμμα εἰς χήραν

ΤΑ κλάμματα γιὰ τὸν κακὸν τὸν σύζυγόν της τὰ πᾶνσε ἅμα τὸν πῆρε ὁ θάνατος ποῦ δυὸ μαζί ἀνάπανσε.

Γ. Ἀπ.